అనగనగా ఓ మంచి కథ

గుండె తడి – పంతుల జోగారావు

(ఆంధ్రప్రభ 6-6-1990)

సుందరానికి ప్రస్తుతం తనున్న పరిస్థితి అయోమయంగా ఉంది. అసహనంగానూ ఉంది. అసలు తనిలాంటి పరిస్థితిలో ఇరుక్కోవాల్సి వస్తుందని ఎప్పుడూ ఊహించనయినా లేదు. తన మీద తనకే జాలి వేసింది. తన మీద తనకే కోపం వచ్చింది. తిక్కగా ఉంది. బహుశా ఎవరూ తన లాగా ఇలా తెలివి తక్కువగా ప్రవర్తించరు. ప్రవర్తించి ఇలాంటి లజ్జాకరమైన పరిస్థితులు కొని తెచ్చుకోరు.

అతను ఆ ఎరుపు రంగు గోడల మధ్యకి వచ్చి అప్పుడే దాదాపు నాలుగు గంటలవుతోంది. తనని తీసుకుని వచ్చి అక్కడ కుదేసిన కానిస్టేబులు మరింక అయిపులేడు. తనింకా ఈ పోలీస్ స్టేషనులో ఎంతసేపు ఉండాలో తెలీడంలేదు. చివరికి తన పరిస్థితి ఎలా పరిణమించబోతోందో ఊహకి అందడం లేదు. ఈ చిక్కుముడి విప్పుకోగలడా? ఈ సాలెగూడు లోంచి సురక్షితంగా బయట పడగలడా అనే సందేహం అతనిని వేధిస్తోంది.

దాహం వేధిస్తోంది. అవమానంతో, బెంగతో ఆకలి ఎప్పుడో చచ్చిపోయింది. ఎవరయినా కొంచెం మంచి నీళ్ళు ఇస్తే బాగుణ్ను. ఎవరి నడగాలో తెలీదు. అల్లంత దూరంలో రైటరు కాబోలు, దీక్షగా ఏదో రాసుకుంటూ తల అసలు పక్కలకి తిప్పడమే లేదు. ఒకరో ఇద్దరో పో లీసు జవాన్లు అటూ ఇటూ తచ్చాడుతున్నప్పటికీ, ఎవరూ తన ఉనికిని గుర్తించడంలేదు.

తను కూర్చున్న బెంచీ మీద అసహనంగా కదిలాడు సుందరం. సన్నగా పొడి దగ్గు దగ్గాడు. అటు వేపు వెళుతున్న ఓ పోలీసు ఆగి, సుందరం కళ్ళలోకి సూటిగా చూసాడు. 'ఏంకావాలి బే' అన్నట్టుగా పొగరుగా తలెగరేసాడు. సుందరం భయంతో కుచించుకుపోయాడు. దాహంతో పిడుచ కట్టిపోతున్న నోరు మరి పెగల్లేదు. సుందరం మాట్లాడకుండా జావ కారి పోవడం చూసి, విజయం వరించిన వీరుడిలా నవ్వుకుంటూ అక్కడి నుండి వెళ్ళిపోయాడు ఆ కానిస్టేబులు.

ఆ ఎర్ర గదిలో సుందరం మళ్ళీ ఒంటరివాడైపోయాడు. సుందరానికి దుఃఖం గొంతుకలోకొచ్చి గరగరలాడింది.

ఎస్సై వేగిరం వస్తే బాగుండును. తను చెప్పదలచుకున్నదేదో అతని తోనే చెప్పుకోవచ్చును. వింటే సరే సరి. అతను కూడా తన మాటలు పట్టించుకోకపోతేనో? మొదటిసారిగా ఆ ఆలోచన వచ్చి సుందరం సన్నగా జలదరించుకుపోయాడు. భయం ఒక చిన్న ప్రకంపనలా మొదలై ఉత్తుంగ తరంగమై, కల్లోలిత నీరధిగా మారి, అతని మస్తిష్కాన్ని కుదిపి కుదిపి వదిలింది. ఇంత వరకూ తన గోడు ఎస్సైకి అర్థం అవుతుందనీ, అతను తనని సహృదయంతో అర్థం చేసుకోగలడనే ఆశ చిరుదీపంలా అతనికి ఉండేది. ఆ ఆశ కూడా ఇప్పుడు సందేహాస్పదమయ్యే సరికి సుందరం పూర్తిగా కృంగిపోయాడు. తల భారంగా తయారయింది. నీరసం కమ్ముకొస్తోంది. నిస్త్రాణగా తల వెనక్కి వాల్చి, బరువుగా కళ్ళుమూసుకున్నాడు.

అసలు తనీ ఊరు ఎందుకొచ్చినట్టు, ఈ ఊళ్ళో తనకేం పనుంది? పనిమాలి ఇక్కడికొచ్చి కాలికి బలపం కట్టుకుని పిచ్చి పిచ్చిగా ఊరంతా తగుదునమ్మా అని చుట్టబెట్టాడు. చివరికేమయింది? ఆ బుర్ర మీసాల పోలీసు దృష్టిలో పడ్డాడు. 'నాకేం తెలియదు మొర్రో నన్ను వదిలెయ్యి' అని కాళ్ళూ గెడ్డం పట్టుకుని వేళ్ళాడినా కనికరించలేదు. చుట్టూ ఉన్న జనం కూడా తనని ఒక గొప్ప దోషిలా చూసారు. సంఘానికి కీడు చేసే తక్షణ శత్రువులాగా భావించారు. క్షమించరాని నేరస్థుడిగా నిర్ణయించారు. తనలాంటి నేరస్తుడ్ని వెంటనే బొక్కలోకి తోసి, శిక్షించకపోతే శాంతి భద్రతలకి తీవ్రమయిన అఘాతం ఏర్పడుతుందని తీర్మానించారు.

ఫలితంగా తనిక్కడికి వచ్చి పడ్డాడు. తిండీ తిప్పలూ లేవు. తనగోడు పట్టించుకునే నాథుడూ లేడు. గుడ్డిలో మెల్ల. తనని తీసుకొచ్చిన పోలీసు తనని నేరుగా కొట్లో తోసెయ్యలేదు. స్టేషనులోకి తీసుకొచ్చాక, వసారా ముందు గది దాటాక ఈ గదిలోకి నడిపించు కొచ్చి పొడవాటి బల్లమీద కూచోమని శాసించాడు. దేబిరిస్తున్నట్టుగా చివరి ప్రయత్నంగా తను ఏదో అనబోతే పురుగుని దులపరించినట్టు అదిలించాడు. తన మొర వినే కర్మ తనకేమీ పట్టనట్టుగా ప్రవర్తించాడు.

ఏం చేయాలో తోచక ఆ బల్లమీద చతికిల బడ్డాడు సుందరం. అలా తీసుకుని వచ్చిన తనని ఎప్పుడు వదిలేస్తారో, అసలు వదలరో, జైల్లో పడేస్తారో, లేదా ఏ నేరమో మోపి కోర్టుకి కట్టేస్తారో కూడా తెలీడం లేదు సుందరానికి.

సుందరానికి ఏడుపొస్తోంది. అవును. తనని ఏకారణమూ లేకుండానే ఆ బుర్ర మీసాల పోలీసు లాక్కొచ్చి ఇక్కడ పడేసాడు. కేవలం.. కేవలం.. అనుమానం మీదే తనని లాక్కొచ్చాడు.

ఈ దేశంలో పోలీసులు తమకి విస్తృతమైన అధికారాలు సంక్రమింపజేసుకున్నారు.

ఒక వ్యక్తిని ఏ అభియోగమూ లేకుండానే తెచ్చి, జైల్లో పడెయ్యవచ్చు. నెలల తరబడి వేధించవచ్చు. అనుమానుషంగా బాధింప వచ్చు. అసభ్య పదజాలంతో అవమానించ వచ్చు.

ఆలోచిస్తున్న కొద్దీ సుందరానికి మెదడు వేడెక్కిపోతోంది.

అసలు తనకీ ఊరు రావాలనే ఆలోచన కలగకపోతే, ఇప్పుడీ అనర్థం జరిగేది కాదు. తనకీ అవస్థ ఏర్పడి ఉండేదీ కాదు. సుందరం ప్రస్తుతం ఉన్న పరిస్థితిలో అలా అనుకున్నాడే కానీ, అతనీ ఊరురాకుండా ఎలా ఉండగలడు? ఈ ఊరి మీద అతనికున్న మమకారం రాకుండా ఊరుకోనిస్తుందా?

నిజానికి ఇంటి దగ్గర బయలుదేరేటప్పుడు సుందరానికీ ఊరు రావాలనే ఆలోచనే లేదు. కంపెనీ పనిమీద ప్రయాణమై వచ్చాడు – ఇక్కడికి ముప్పై కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉండే పట్నానికి. తీరా తన పని చేసుకుని ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళిపోదామనుకుంటూండగా, యధాలాపంగా ఈ గ్రామం పేరు తన చెవిని పడింది. తనీ గ్రామానికి మరీ చేరువలోకి వచ్చాడని తెలిసి మనసు ఆనందంతో ఉప్పొంగిపోయింది.

ఇది తను పుట్టిన ఊరు.

తనకు జన్మనిచ్చిన స్థలం.

బాల్యంలో కొద్దికాలం ఇక్కడ గడిచిందంతే. తర్వాత ఈ ఊరి ముఖమే చూడలేదు. ఈ గ్రామం పేరు విని, అనిర్వచనీయమైన ఆనందానుభూతికి లోనయ్యాడు. ఎక్కడో కోస్తా జిల్లాలో ఆ మూల ఉంటున్న తనకి మళ్ళీ ఇంత దూరం వచ్చే అవకాశం చిక్కుతుందన్న ఆశలేదు. ఖర్చులు కంపెనీ భరిస్తోంది కనక గానీ, తనంత తానుగా డబ్బు ఖర్చు చేసి ఈ ప్రాంతాలకి జీవితకాలంలో మళ్ళీ వచ్చే అవకాశం శూన్యం.

మళ్ళీ మళ్ళీ ఇంత దూరం రాలేడని తనకి తెలుసు. రానూ పోనూ పాతిక రూపాయల ఖర్చుతో పుట్టిన ఊరిని చూడగలిగే భాగ్యం కలుగుతున్నందుకు ఆనందంతో ఊగిపోయాడు. పరవశించిపోయాడు.

ఈ ఊరు...

ఇక్కడే తన తల్లి తనకు జన్మ నిచ్చింది. మొదటిసారిగా తను కనులు విప్పి ఈ లోకాన్ని చూడగలిగింది ఈ నేల తల్లి ఒడిలోనే. ఈ ఊరు పేరు వింటేనే చాలు తన మనసు సంతోషంతో పులికించి పోతుంది. రెక్కలొచ్చిన పక్షిలా ఊహాలోకాల్లోకి ఎగిరిపోతుంది. ఆనందం అర్ణవమౌతుంది.

తాతగారిక్కడ ప్రైవేటు డాక్టరుగా ఓ క్లినిక్ నడుపుతూ ఉండేవారు. అప్పట్లో అతనికి 'డాక్టర్ బాబాయ్'గా ఎంతో ప్రసిద్ధి ఉండేది. రోగుల్ని ఎంతో ప్రేమగా, స్వంత మనుషులుగా చూసుకునేవారని చెప్పుకునేవారు. తన తండ్రి ఆ ఇంటికి పెద్దల్లుడు. అప్పట్లో ఆ ఇల్లు – కొడుకులూ, కోడళ్ళూ, మనుమలూ, మనవరాళ్ళతో కళకళలాడి పోతూ ఉండేది.

తనిప్పుడు యాభయ్యో పడిలో పడ్డాడు. ఇదంతా ఎప్పుడో తన చిన్నప్పటి ముచ్చట. అప్పటి సంఘటనలు ఒకటీ అరా తప్ప, తనకసలు గుర్తులేవు. గుర్తుండే అవకాశమూ లేదు. సెలవుల్లో మూడు రైళ్ళు మారి, అమ్మా నాన్నలతో అమ్మమ్మ గారింటికి, ఈ ఊరు రావడం! ఊరైతే గుర్తులేదు గాని, ఆ ఇంటిని తను మరిచిపోలేడు.

బాల్యంలో తన లేత మనసు మీద పడిన ఆ అనుభూతి ముద్రల చిన్నెలు ఎప్పటికీ చెరిగిపోయేవికావు.

గ్రామం, గ్రామంలో ఇతర పరిసరాలూ, వాటి గుర్తులూ తన స్మృతి పథంలో ఏమాత్రం నిలవలేదు.

కాని, ఆ ఇల్లు బాగా గుర్తు, *అనుభూతి వైయక్తికం. అది కలిగించే ఆర్ద్రత కూడా వ్యక్తిగతమే.*

విశాలమయిన ఆవరణలో ఉండేదా ఇల్లు. ఇంటి ముందు వెదురు బద్దలతో అల్లిన ఫెన్సింగు. ఇంటి ముందు వేసిన పందిరి మీదకి ప్రాకి, గుబురుగా అల్లుకున్న సన్నజాజి. ఓ ప్రక్కగా తెల్లవారేసరికి గంపెడు పూలను విరబూసే తెల్ల గన్నేరు చెట్టు. నూతి ప్రక్కన క్రోటన్స్. రాత్రివేళ, వాటి వాసనలు మత్తుగా, గమ్మత్తుగా ఉండేవి. ముఖ్యంగా పెరటి వేపు కొద్దిపాటి దూరంలో ఎత్తయిన మెట్ట ఉండేది. దాని మీద కోతులు యథేచ్ఛగా తిరుగాడేవి. అప్పటి తన పసి మనసుకి వాటి సంఖ్య అసంఖ్యాకంగా తోచేది. అవి చేసే అల్లరి చెప్పనలవి కానిదిగా ఉండేది. విప్పారిన నేత్రాలతో విస్తుపోతూ వాటి ఆగడాలని చూసేవాడు తను. బాల్యంలో అప్పుడా ఇల్లూ, దాని పరిసరాలూ తనకొక వింత ప్రపంచం. ఒక డిస్నీలాండ్!

తను పుట్టిన ఆ గ్రామాన్ని ఒకసారి కళ్ళారా చూడాలని అనిపించి వచ్చాడు. దాదాపు అయిదు దశాబ్దాల తరువాత ఆ ఇంటిని చూడబోవడం – మాటలకీ, ఊహలకీ అందని ఒక అందమైన అనుభవం. మరచి పోలేని మధురమైన అనుభూతి. జీవిత చరమాంకంలో నెమరు వేసుకోడానికి మిగిలే తీయని జ్ఞాపకం.

అందుకే, శరీరం అంతగా సహకరించక పోయినా, డబ్బు చాలకపోయినా, డబ్బు చాలీ చాలనట్టుగా ఉన్నా.. ఒకవిధమైన పట్టుదలతో ఇక్కడి కొచ్చాడు.

తెల్లవారు ఝామునే రైలెక్కి పొద్దెక్కకుండానే ఈ ఊరు చేరాడు. అనుకోని విధంగా కేంప్ పొడిగించాల్సి వచ్చి బట్టలు బాగా నలిగి పోయినా ఖాతరు చెయ్యలేదు. గడ్డం మాసిందన్న స్పృహ కూడా లేదు. ఈ ఊరు చూడాలనే ఉబలాటంతో రాత్రంతా నిద్రపట్టక అటూ, ఇటూ దొర్లుతూ గడిపాడేమో – కళ్ళు చింత నిప్పుల్లా తయారయాయి.

తనా అవతారంతో ఎవరికయినా అనుమానాస్పద వ్యక్తిగా తోచవచ్చునని సుందరానికి ఎందుచేతనో తట్టనే లేదు.

రైలు దిగి, ఊళ్ళోకి అడుగు పెడుతూనే స్వర్గం లోకి అడుగు పెట్టిన వాడిలా అనుభూతి చెందాడు సుందరం. ఏ నిర్వచనానికీ లొంగని భావోద్రేకంతో కదిలిపోయాడు.

తను పుట్టిన గడ్డమీద ఎన్నో సంవత్సరాల తర్వాత అడుగు పెట్టడం అతనికి వింత అనుభవంలా తోచింది. తాతగారి మరణంతో తమకి ఈ ఊరితో అనుబంధం తెగిపోయి అప్పుడే దాదాపు నలభయ్ అయిదేళ్ళు కావస్తోంది. మామయ్యలూ, పిన్నీ అంతా తలో దిక్కుకీ

చెదిరిపోయారు. అమ్మమ్మ చివరి ఊపిరి తన తండ్రి చేతుల్లోనే వదిలింది. తండ్రి ఉద్యోగం కోస్తా జిల్లాలో మారుమూల. తాతగారి ఊరుతో తనకే కాక అమ్మ వేపు బంధువులకి కూడా ఋణం తీరిపోయింది. అంతా ఈ గ్రామానికి కొన్ని వందల మైళ్ళ దూరం చెదిరిపోయారు. దాదాపు అందరూ మరచిపోయారు - తను మాత్రం మెదడు పొరల్లో నిక్షిప్తమైన ఆ జ్ఞాపకాలని మరచిపోలేకపోయాడు.

పెరిగిన బాధ్యతలూ, జీవిత పోరాటంలో అలిసిపోయి తను, మళ్ళీ ఆ గ్రామం చూడగలడని ఊహించనయినా లేదు. అనుకోకుండా అవకాశం చిక్కింది. ఉబ్బితబ్బిబ్బయిపోయాడు. ఇక్కడికొచ్చి వాలాడు.

తీరా గ్రామంలోకి అడుగు పెట్టిన తను ఆ ఇంటిని ఎలా కనుక్కోగలడనే సందేహం మొదటిసారి మొలకెత్తింది సుందరానికి. తెలీని ఉద్వేగంతో వచ్చేసాడే కాని, ఆ చిన్నప్పటి ఇంటిని కనుక్కోవడం ఎలాగ?

అదంత సులభ సాధ్యమైన విషయం కాదనిపించింది సుందరానికి. ఆ ఇల్లు ఇంటి వాతావరణమైతే స్పష్టంగా గుర్తుంది. కానీ, అదెక్కడుందో ఊహకందడం లేదు. తన పసితనపు అనుభూతులన్నీ ఆ ఇంటితోనే పెనవేసుకుని పోయాయి తప్ప, ఊర్లో తక్కిన ప్రదేశాలేవీ తనకి పరిచిత పూర్వాలు కావు. మరెలా ఆ ఇంటిని గుర్తుపట్టడం? ఇంతకీ ఆ ఇల్లు పూర్వంలాగే ఉండి ఉంటుందని తనెలా అనుకున్నాడో సుందరానికి ఓ పట్టాన అర్థంకాలేదు. ఆ పాత పెంకుటింటి స్థానంలో ఏ భవనం వెలిసిందో? ఆ ఇల్లు మార్పులకి లోనయిందో? ఈ విషయం ఇంతవరకూ తనకి స్ఫురించనందుకు సుందరం చకితుడయ్యాడు. తన మనసులో ఈ ఇల్లు ఏ మార్పూ చెందకుండా పచ్చగా ఉండాలనే కోరిక స్ఫుటంగా నిబిడీకృతం కావడం వల్లనే కాబోలు, తనకా ఆలోచన రాలేదు. సుందరానికి నవ్వొచ్చింది. అయినా పట్టుదల సడల లేదు. ఆ ఇంటిని వెతుక్కుంటూ ఊరంతా తిరిగాడు. వీధి వీధీ గాలించి చూసాడు. మూల మూలలూ జల్లెడ వేసినట్టూ పరిశీలించాడు. అలుపూ సొలుపూ లేకుండా తిరిగాడు. పిచ్చి పిచ్చిగా తిరిగాడు. బరువెక్కిన గుండెతో, చెమ్మగిల్లిన కళ్ళతో, తన చిన్నప్పటి ఇంటికోసం వెతుక్కున్నాడు.

ఎంత తిరిగినా ఆ ఇల్లు కనబడలేదు.

సుందరం కనీసం - ఆ ఇల్లు ఉండే పరిసరాలని కూడా పోల్చుకోలేకపోయాడు. ఊరంతా కొత్త కొత్త బిల్డింగులు లేచాయి. ఊరు ఆ ఏభై యేళ్ళలో తెగ బలిసి పోయింది. అక్కడా అక్కడా కొన్ని పాత ఇళ్ళు కనిపించినా, వాటిలో తన ఇల్లు లేదు.

తన బాల్యం తన ఎదుటనే తునా తునకలై పోయినట్టయింది సుందరానికి.

తన గుండె పొరల్లోంచి, ఒక అందాన్ని - ఒక అద్భుతాన్ని ఎవరో బలవంతాన పెకిలించి వేసినట్టయింది. ఇంతకన్నా దారుణమైన ఓటమి జీవితంలో ఉండదేమో అనిపించింది.

ఎంతో పదిలంగా దాచుకున్న ఊహల విరజాజి వాడి వత్తలైంది.

బాల్యం బ్రద్దలైంది.

జన్మనిచ్చిన అమ్మ ఆ ఇంట్లోనే కన్ను మూసింది. ఆ సన్నజాజి పందిరి కిందే ఉగ్గు పట్టింది అమ్మ! ఆ గన్నేరు పూలు తన చేత ఏరిస్తూ ఎన్నో ఊసులు చెప్పేది అమ్మ. ఆ ఇంటిని చూడ గలిగితే అమ్మని మళ్ళీ చూసినంత తృప్తి తనకి దక్కేది.

సుందరం గుండె ఆవేదనతో బరువెక్కింది. ఆ సుందర స్వప్నాన్ని తనకి కనబడనీయకుండా ఎవరు చెరిపేసారు? అతని మనసు బాధగా మూలిగింది.

ఎండ రాను రాను తీక్షణమవుతోంది. ఎండ వేడిమినీ, ప్రయాసనీ లక్ష్యపెట్టే స్థితిలో లేడు సుందరం. రెట్టించిన పట్టుదలతో మరోసారి ఊరంతా చుట్టబెట్టాడు.

ఫలితం శూన్యం. నిస్త్రాణగా ఓ చోట స్థబ్దంగా నిలబడిపోయాడు. సరిగ్గా ఆ పరిస్థితిలో అతని దగ్గరికొచ్చాడు. బుగ్గమీసాల పోలీసు కానిస్టేబులు. అనుమానంగా సుందరం కళ్ళలోకి సూటిగా చూసాడు. ఉదయం నుంచీ తిరిగి తిరిగి అలిసిపోయాడేమో -

సుందరం రూపం మరింత వికారంగా తయారయింది. కళ్ళలోకి సూటిగా చూసాడు. ఉదయం నుంచి తిరిగి తిరిగి అలసిపోయాడేమో - సుందరం రూపం మరింత వికారంగా తయారయింది. మాసిన బట్టలూ, చెమటతో జిడ్డుకారుతున్న ముఖం, భుజాన వేలాడుతూన్న సంచీ - అతనిలో ఏ సందేహాలని రేకెత్తించాయో... దగ్గరికొచ్చి ఆరాలు తీయడం ప్రారంభించాడు. సుందరం మాట్లాడే కోస్తా జిల్లాల యాస విని, వింతగా చూసాడు. అతికీ అతకని భావప్రకటనలతో అతను చెప్పే మాటలు ఆ పోలీసులో అనుమానాన్ని మరింతగా బలపరిచాయి.

తన వెంట స్టేషనుకి రమ్మని హుంకరించాడు. పరిస్థితి అర్థం కావడం మొదలయ్యేసరికి సుందరంలో కలవరపాటు మొదలయింది. ఏదో చెప్పడానికి ప్రయత్నించాడు. దీనంగా వేడుకున్నాడు. చేతులెత్తి దండం పెట్టాడు. అతను బలవంతంగా జబ్బ పట్టుకుంటే పెనుగులాడాడు. చుట్టూ జనం మూగి, పరిస్థితి మరింత గందరగోళంగా తయారయింది. తలొకరూ తలో వ్యాఖ్యానం చేసారు. మొత్తానికి అందరూ కలిసి, సుందరాన్ని దోషిగా నిలబెట్టేసారు.

ఇటీవల గ్రామంలో పెచ్చు పెరిగిపోతున్న జేబు దొంగతనాలకు బాధ్యత అతని మీదకు నెట్టారు. ఉన్నట్టుండి పేదలు ఉండే ప్రాంతాలలో గుడిసెలు భగ్గున అంటుకోడానికి కారణం సుందరమే అని తీర్మానించారు.

తీవ్రవాది కాబోలని సందేహించిన వాళ్ళూ లేకపోలేదు.

సుందరం నిలువునా క్రుంగిపోయాడు అతనికి జవసత్వాలు ఉడిగిపోయినట్లయింది. మనిషి అచేతనుడయ్యాడు. సుందరాన్ని నెట్టుకుంటూ పోలీసు స్టేషనుకి దారి తీసాడు - బుర్ర మీసాల పోలీసు.

అవమానంతో, ఆరాటంతో, సిగ్గుతో తల కుదించుకు పోగా అతని వెంట నడిచాడు సుందరం.

అలికిడి వినిపించి బరువుగా కళ్ళు తెరిచాడు సుందరం. స్టేషన్లో జవాన్లు ముందు గదిలోకి చేరారు. ఎస్సై వచ్చాడు. తనున్న చోటు నుంచి కొంచెం ముందుకి వంగి చూసే, అతని ముఖం కనిపిస్తోంది సుందరానికి. ఎస్సై వయసులో చిన్నవాడే ముఖంలో కాఠిన్యం అంతగా కనిపించడంలేదు. వృత్తిలోని కఠినత్వం అతన్నింకా కల్మష పరిచినట్టు లేదు. తన మొర వింటాడనే ఆశ చిగురించింది సుందరం మనసులో. ముఖాన పట్టిన చెమట జిడ్డు అరచేతులతో రుద్దుకున్నాడు. లేవబోయాడు. నీరసంతో శరీరం తూలినట్టయింది. మళ్ళీ బెంచీ మీద కూలబడ్డాడు.

ఎస్సై నుంచి తనకి కబురొస్తుందని క్షణాలు లెక్కపెట్టుకుంటూ కూచున్నాడు. నిముషాలు బరువుగా గడుస్తున్నాయి. చాలాసేపటికి - సుందరాన్ని స్టేషనుకి లాక్కుని వచ్చిన కానిస్టేబులు ఎస్సైతో ఏదో చెప్పాడు. మరో పది నిముషాలకి సుందరానికి ఎస్సై నుంచి రమ్మని కబురొచ్చింది. పడుతూ లేస్తూ వెళ్ళి ఎస్సై టేబులు ముందు కూర్చున్నాడు. నిముషాలు బరువుగా గడుస్తున్నాయి. చాలా సేపటికి - సుందరాన్ని స్టేషనుకి లాక్కుని వచ్చిన కానిస్టేబులు ఎస్సైతో ఏదో చెప్పాడు.

ఎస్సై లోతుగా సుందరం కళ్ళలోకి చూసాడు. సంగతేమిటన్నట్లు కళ్ళెగరేసాడు. తన నిర్దోషిత్వాన్ని నిరూపించుకునే ఆఖరి అవకాశాన్ని చెయ్యి జారిపోనివ్వదల్చలేదు సుందరం. అతనిలో లేని తెగింపు పుట్టుకొచ్చింది.

ఒక్కొక్క మాటా పేర్చుకుంటూ అయినా సూటిగానే తన వైనం అంతా పూస గుచ్చినట్టు చెప్పుకొచ్చాడు. అంతా చెప్పి చివరికి.. "సార్!.. నన్ను నమ్మండి. చిన్న చిన్న అనుభూతుల కోసం వెంపర్లాడే సగటు ప్రాణం సార్ నాది! నా చిన్నప్పటి ఇంటినీ, అక్కడే చచ్చిపోయిన మా అమ్మ స్మృతుల్నీ, నా బాల్యాన్నీ చూసుకోవాలనే ఆరాటంతో ఊరంతా తిరిగాను సార్.. చేవ చచ్చిన జీవితంలో చేదు మిగిల్చే వర్తమానం నుండీ ఒక్కసారి ..ఒకే ఒక్కసారి.. పసితనపు మిసిమి ఛాయల్లోకి తొంగి చూదామన్న ఉబలాటం తప్ప - మరే నేర ప్రవృత్తీ నాకు లేదు సార్. నన్ను నమ్మండి.." అని వేడుకున్నాడు. డగ్గుత్తికతో సుందరం గొంతు జీరబోయింది.

ఎస్సై వదనంలో గాంభీర్యం చోటునే రవంత ప్రసన్నత చోటు చేసుకుంది. మంచి నీళ్ళు తెప్పించి సుందరం చేత తాగించాడు. ఓదార్పుగా చూస్తూ కూచోమని కుర్చీ చూపించాడు.

సుందరం కాస్త స్థిమిత పడ్డాక తక్కిన వివరాలడిగాడు.

"అన్నట్టు మీ తాతగారి పేరు ఏమిటన్నారు? ఈ ఊళ్ళో తనేంచేస్తుండేవారు?"అని.

"మా తాతగారి పేరు లక్ష్మణ మూర్తిగారు. ప్రయివేటు డాక్టరు. అంతా 'డాక్టరు బాబాయ్' అనేవారు." చెప్పాడు సుందరం.

ఆ మాట వింటూనే చప్పున లేచి నుంచున్నాడు ఎస్సై. "వాట్ స ర్ప్రైజ్! డాక్టరు బాబాయ్ గారు మీ తాతగారా! మా నాన్నగారు చెబుతూ ఉండేవారు. వారి తండ్రిగారు, అంటే మా తాతగారు తీవ్రంగా జబ్బుపడినప్పుడు వైద్యం చేసి, ప్రాణదానం చేసి రక్షించింది డాక్టరు బాబాయ్ గారేనట! వారి గురుంచీ, వారి మంచితనం గురించీ మా నాన్నగారు ఎన్నోసార్లు చెబుతూ ఉండేవారు. అయితే, ఉద్యోగరీత్యా నేనీ ఊరు రావడమే తప్ప, నేను లోగడ ఇక్కడకి రాలేదు. చాలా సంతోషం.. మీ మనసు మా వాళ్ళ వల్ల గాయపడితే మన్నించండి. మిమ్మల్ని అనుమానించి తీసుకొచ్చి మీ మనసెంత గాయపరిచాడో, మా కానిస్టేబులు. అందుకు నేను సిగ్గుపడుతున్నాను..." అంటూ ఏవేవో చెప్పాడు.

సుందరానికి ఆ మాటలు సంభ్రమంగానూ, తట్టుకోలేనంత సంతోషంగానూ అనిపించాయి. తరువాత ఆ మాటా ఈ మాటా మాట్లాడుకున్నాక, సుందరాన్ని సాదరంగా వీడ్కోలిచ్చి పంపించాడు ఎస్సై.

తను ఆశించింది సొంతం నెరవేరకపోయినా, అదో విధమైన తృప్తితో బస్సెక్కాడు సుందరం.

❀❀❀

సుందరాన్ని సాగనంపి, స్టేషను గదిలోకి తిరిగి వచ్చిన ఎస్సైని చూస్తూ వింతగా కళ్ళప్పగించి ఉండిపోయాడు బుర్రమీసాల పోలీసు కానిస్టేబులు. జరిగిన తప్పిదంలో తన భాగస్వామ్యం ఎంతో నిర్ధారించుకోలేక, నీళ్ళు నములుతూ 'సార్..' అంటూ ఏదో చెప్పబోయాడు.

అతన్ని కళ్ళతోనే వారించి, ఎస్సై ఇలా అన్నాడు "చూడు .. అనుమానించడం మన వృత్తి లక్షణమే అయినా, దానికీ కొన్ని హద్దులుంటాయి. నేరస్థుడ్ని వెతికి పట్టుకోవడం ఎంత ప్రధానమో - ఒక నిరపరాధి నిర్దోషిత్వాన్ని సకాలంలో సక్రమంగా గుర్తించడం కూడా అంతే ముఖ్యం... ఏమంటావు?"

ఆ మాటలలో సత్యాన్ని అంగీకరిస్తూ కానిస్టేబులు తలూపాడు. ఆ తరువాత ఏదో గుర్తొచ్చినవాడిలా "అయితే..సార్.. మీ తాతగారు..?" అంటూ ఏదో అడగబోయి, సందిగ్ధంలో ఉండిపోయాడు.

ఎస్సై అతని ముఖంలోకి చూసి, చిరునవ్వు నవ్వాడు. సమాధానం చెప్పలేదు. అతన్ని చూస్తే, అతను సుందరంతో చెప్పినదంతా అబద్ధమేనని స్పష్టమైపోతూనే ఉంది ఆ కానిస్టేబులుకి.

అయితే...

ఎస్సై గారతనితో ఏ ప్రయోజనాన్ని ఆశించి అతన్ని మభ్యపెట్టారో ఆ బుర్ర మీసాల కానిస్టేబులికి ఎంతగా తలచించుకున్నా అర్థంకాలేదు. కాదు కూడా!

❀❀❀

NEW
Click here to share your comments on this story